

Dyr.“ Jeg forstaar ikke dette. Det maa dog vel forstaas paa den Maade, at der ved Slagtning er udvist grov Mishandling; naar f. Eks. en Slagter har kørt for stærkt med sine Heste, mishandlet sine Heste, kan Retten til at slagte dog vel ikke fratages ham af den Grund. Men det er den Slags Bestemmelser, som man kan drøfte i et Udvalg. Jeg nævner det blot, fordi jeg ikke rigtig kan se, hvad Meningen er; jeg finder, at Bestemmelsen er i høj Grad uklar.

Jeg tror altsaa, som jeg før sagde, at man i nogen Grad vil udvide Begreberne med Hensyn til, hvad man skal forstaa ved Mishandling af Dyr. Men jeg synes, at man har været lidt inkonsekvent i selve Lovforslaget. § 2 fastsætter en hel Del Bestemmelser, som man hidtil ikke har haft i den bestaaende Lovgivning, men saa har man fastsat to forskellige Bødesatser i § 1 og § 2; og jeg forstaar det da saaledes, at man i § 1 tænker paa særlig grov Mishandling, medens man i § 2 fører andre Forhold ind, som man herefter vil anse for ogsaa at komme ind under Begrebet Mishandling, men som en mildere Grad, om jeg saa maa sige, af Mishandling. Men, som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslaget, saa meget mindre som Drøftelsen af disse enkelte Bestemmelser jo hører hjemme ved en Udvalgsbehandling. Jeg vil blot paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslagets hurtige og velvillige Behandling.

Harald Jensen: Naar jeg ser mig omkring i Salen, har jeg en Forstaaelse af, at jeg paa nærværende Tidspunkt vil gøre Sagen den bedste Tjeneste ved at fatte mig ganske kort. Jeg skal da sige, at Forholdet er det, at vi kan jo lovgive og lovgive paa dette Omraade, men saa længe der er raa og brutale Mennesker til, og det vil der altid være, vil der ogsaa finde Mishandlinger Sted af Dyr. Det er ganske rigtigt, som den ærede sidste Taler strejfede ind paa, at det, det drejer sig om, er at opdrage Befolkningen, saaledes at den ikke tankeløst begaar Synd mod Dyrene og ikke taaler at se paa, at andre gør det. Naar vi naar dertil, vil Dyrplageriet komme til at staa i den rigtige Belysning, og Dyrplagerne vil komme til at føle en vis Foragt hos Befolkningen bølge sig i Møde, og det vil være det bedste Middel til at holde dem tilbage. Straffebestemmelser er jo altid mere eller mindre illusoriske og har vel egentlig her i dette Tilfælde kun eet Formaal, dette at

sige til Befolkningen, at Dyrplageri ikke er tilladt, og ligesom underbygge den offentlige Stemning, der rejses. Vi har hørt, at det er blevet sagt flere Gange fra alle Talerne — som jo meget omhyggeligt har gennemgaaet Lovforslagets forskellige Paragraffer, hvorfor jeg ikke skal komme ind paa dem —, at dette Lovforslag fra sin oprindelige Skikkelse er blevet reduceret ganske betydeligt og er blevet mindre. Men baade i den Form, det havde, da det blev fremsat, og i den Form, som det har nu, er det i Virkeligheden kun en Udvikling af Bestemmelsen i § 297 i Straffeloven, der siger, at man ikke maa mishandle Dyr; og hvis Befolkningen var saa stærkt opdraget i denne Henseende, saa aarvaagen i denne Henseende, som det var ønskeligt, vilde § 297 være fuldt ud tilstrækkelig. Jeg har set Virkningerne af en saadan Paapasselighed, jeg har set den i den By, hvor jeg hører hjemme, hvor Mishandling af Dyr nu hører til Sjældenhederne, eller rettere sagt, jeg kan ikke erindre, at der i Aarevis har været noget Tilfælde, hvor der er mishandlet Dyr paa offentlig Gade, og hvor det er sket indenfor Dørene, er det ogsaa sivet ud. I Aarhus har man søgt at vække en Stemning i den Henseende, og det er lykkedes. Hvis en Vogn kører gennem Aarhus Gader saa stærkt belastet, at Hestene er brudte, eller der ligger en Hest et eller andet Sted og ikke maa faa Lov at dø, fordi Kapitalen, der staar i den, først skal sikres — og saa gør det lige meget, om Dyret skal ligge og pine —, eller en Kusk mishandler sine Heste — saa kan man være ganske overbevist om, at det varer ikke ret længe, før det Tilfælde er rapporteret og Politiet har det i sin Haand, og altid, kan jeg sige, i de Tilfælde, jeg har set i den lange Aarrække, jeg har levet derovre, har Politiet taget haardt fat, og Tilfældene bliver sjældnere og sjældnere. Jeg ser saaledes paa denne Lovgivning som paa enhver anden Lovgivning af den Art, at det betydningsfulde egentlig ikke ligger i, hvad der staar i Paragrafferne, men det ligger i den Aand, i hvilken Loven modtages af Befolkningen, og i hvilken denne hjælper til at føre Loven ud i Praksis. Jeg opfatter denne Lov som et Raab ud til Befolkningen om, at den skal være god imod Dyrene, og at den ikke skal taale Dyrplageri indenfor sin Synsvidde, og dette Raab vil jeg gerne, saa vidt det staar i min Magt, være med til at forstærke. Jeg vil gerne være med til i Udvalget at gøre, hvad jeg kan, for,